

Arrest

nr. 193 777 van 17 oktober 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Montenegrijnse nationaliteit te zijn, op 24 mei 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 maart 2017 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 30 mei 2017 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 augustus 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat F. VAN ROYEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker en zijn gezinsleden dienen op 18 januari 2017 een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 28 maart 2017 de beslissing waarbij de verblijfsaanvraag van 18 januari 2017 onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoeker op 25 april 2017 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 18.01.2017 bij onze diensten werd ingediend door:

[K., B.] [R.R.: ...]

geboren te [...] op [...]

nationaliteit: Montenegro

[B., M.] [R.R.: ...]

geboren te [...] op [...]

nationaliteit: Kosovo

[K., O.]

geboren te [...] op [...]

[K., S.]

geboren te [...] op [...]

[K., E.]

geboren te [...] op [...]

[K., S.]

geboren te [...] op [...]

[K., M.]

geboren te Sint[...], België, op [...]

adres: [...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter – § 3 5° – van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 5/10/2012 werd een aanvraag om machtiging tot verblijf conform art. 9ter ingediend. De elementen ingeroepen in de huidige aanvraag conform art. 9ter d.d. 18.01.2017 en in de bijgevoegde medische attesten (zie bevestiging arts d.d. 24.3.2017 in bijgevoegde gesloten omslag), werden eveneens ingeroepen in de andere aanvraag om machtiging tot verblijf.

Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 – 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012).

Echter het voorgelegde medische getuigschrift (en bijlagen) bevat eveneens medische elementen die niet eerder werden aangehaald door betrokkene :

Artikel 9ter §3 – 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 24.3.2017 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat deze ziekte een reëel risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit van

betrokkene, noch een reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het advies van een arts-adviseur van 24 maart 2017 waarnaar wordt verwezen en dat verzoeker samen met deze beslissing ter kennis wordt gebracht, en dat bijgevolg kan worden geacht integraal deel uit te maken van de motivering van de beslissing, luidt als volgt:

“Art 9ter §3,4° en §3,5°

Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door [K. B.] in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 18.01.2017.

Vooreerst vraagt U me de medische documenten voor de 9ter aanvraag 18/1/2017 en 05/10/2012 te vergelijken (Artikel 9ter §3 - 5°). Mr. [K.] legt in zijn aanvraag d.d. 18/01/2017 een SMG voor d.d. 15/12/2016, opgesteld door Dr. [P. W.], chirurg en psychiatrische verslagen d.d. 27/10/2016 en 19/04/201 van Dr. [L. D. W.]. Uit deze medische stukken blijkt dat de diagnoses en hun respectievelijke behandeling van Mr. [K.] ongewijzigd zijn t.a.v. de medische attesten gevoegd bij de 9ter aanvraag d.d. 05/10/2012.

Op het SMG d.d. 15/12/2016 en de psychiatrische verslagen d.d. 27/10/2016 en 19/04/2016 wordt namelijk vermeld dat Mr. [K.] een mentale beperking heeft met psychotische symptomen (schizofrenie) sinds kinderleeftijd die behandeld worden en stabiel blijven met antipsychotica en sporadisch sedativa en waarvoor genezing niet mogelijk is. De voorgelegde medische stukken bevestigen tot zover de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van Mr. [K.].

Evenwel het voorgelegde medische getuigschrift en het geneesmiddelenvoorschrift d.d. 07/12/2016 van Dr. [B. E.], huisarts en de labo-uitslag d.d. 06/11/2016 bevatten eveneens elementen die niet eerder werden ingeroepen nl.: arteriële hypertensie (verhoogde bloeddruk) behandeld met een water-afdrijvend middel en een verhoogd cholesterolgehalte in het bloed behandeld met een cholesterolverlagend middel. Beide aandoeningen kunnen behandeld worden met een aangepast vet- en zoutvrij dieet, waardoor medicatie overbodig kan worden.

Zijn zelfredzaamheid zou met 14 punten gedaald zijn, maar het attest dat Dr. [W.] op zijn SMG vermeld is niet in de voorgelegde medische stukken aanwezig en er wordt nergens vermeld hoe hoog of laag deze zelfredzaamheid is, zodat ik de ernst daarvan niet kan inschatten.

Samenvattend blijkt uit de medische stukken dat het gaat om een 34-jarige gehuwde man met mentale retardatie en psychotische symptomen, stabiel met medicamenteuze behandeling, die momenteel een hoge bloeddruk heeft en een verhoogd cholesterolgehalte, voorlopig behandeld met een diureticum en een cholesterolverlager, die door een aangepast dieet overbodig zouden kunnen worden.

Bijgevolg stel ik vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte die een risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft (een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980) en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel (Artikel 9ter §3 – 4°)”.

1.3. Eveneens op 28 maart 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker. Dit bevel, dat verzoeker samen met de eerste bestreden beslissing ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“De heer, die verklaart te heten:

Naam + voornaam: [K. B.]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Montenegro

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 0 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig paspoort
Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: geen gevolg gegeven aan het bevel het grondgebied te verlaten dd 24.5.2013, betekend op 29/5/2013."

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"aangezien de bestreden beslissing gesteund is op de conclusie dd. 24.03.17 van de arts-adviseur van DVZ (zie in bijlage stuk 2);

aangezien voormelde conclusie ondermeer stelt dat:

1. "Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door [K.B.] in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 18.01.2017 (eigen onderlijning)".

aangezien echter de aanvraag art. 9ter. Vw. door verzoeker werd ingediend bij aangetekend schrijven dd. 21.12.16 (zie stuk 3) én niet op 18.01.17 zodat kan getwijfeld worden aan het feit of de arts-adviseur weldegelijk het juiste dossier heeft beoordeeld !;

aangezien voor zoveel als nodig én volledigheidshalve ook de bestreden beslissing het verkeerdelijk heeft over een 'aangetekend schrijven van 18.01.17'(!);

2. " Zijn zelfredzaamheid zou met 14 punten gedaald zijn, maar het attest dat Dr. [W.] op zijn SMG vermeld is niet in de voorgelegde medische stukken aanwezig en er wordt nergens vermeld hoe hoog of laag deze zelfredzaamheid is, zodat ik de ernst daarvan niet kan inschatten. "

Aangezien bij het SMG van Dr. [W.] van 15.12.16 als bijlage 5 (zie stuk 4) weldegelijk een attest van erkenning handicap van FOD SOCIALE ZEKERHEID is gevoegd waaruit in de detail de vermindering aan zelfredzaamheid bij verzoeker is uiteengezet zodat dit WEL door de arts-adviseur kon worden beoordeeld;

aangezien sowieso uit de medische attesten van verzoeker, dewelke wel door de arts-adviseur werd beoordeeld, niet blijkt dat haar aandoening, een tijdelijke aandoening is, een aandoening is die slechts tijdelijke opvolging behoeft, op korte termijn geneesbare aandoening is of een aandoening waarvoor de behandeling op korte termijn kan worden stopgezet (zie RvV 79973, 23 april 2012);

aangezien aldus de bestreden beslissing wat de beide bovenvermelde aspecten nrs. 1 én 2 betreft dan ook niet gestoeld is op een correcte feitenvinding;

dat uit het bovenstaande volgt dat aldus de bestreden beslissing van 28.03.17 dan ook niet ten genoegen van recht gemotiveerd is aangezien deze manifest onzorgvuldig en onredelijk is, derhalve willekeurig is en aldus benevens de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, ook en vooral artikel 9 ter Vreemdelingenwet en de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt;

dat dit uiteraard ook de nietigheid met zich meebrengt van het bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker betekend op 25.04.17 daar deze gebaseerd is op/voortvloeit uit de onontvankelijkheids-beslissing van 28.03.17".

2.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat het eerste onderdeel van het middel voor zoveel het betrekking heeft op de datum van indienen van de aanvraag totaal irrelevant is. Uit het administratief dossier blijkt dat de omslag houdende de aanvraag te [...] werd afgestempeld op 18 januari 2017. De datum vermeld op de aanvraag zelf is die van 12 januari 2017. Die aanvraag werd ondertekend en is identiek aan de niet ondertekende aanvraag die de datum draagt van 20 december 2016, waaromtrent verzoeker werd verwittigd dat er geen gevolg kon aan worden gegeven omwille van het vormgebrek van gebrek aan ondertekening.

Wat het tweede onderdeel betreft, meent verzoeker dat de bestreden beslissing niet werd voorafgegaan door een correcte feitenvinding doordat wordt gesteld in het medisch advies "zijn zelfredzaamheid zou met 14 punten gedaald zijn, maar het attest dat dr. [W.] op zijn SMG vermeldt, is niet in de voorgelegde medische stukken aanwezig en er wordt nergens vermeld hoe hoog of laag deze zelfredzaamheid is, zodat ik de ernst daarvan niet kan inschatten" terwijl het attest van Dr. [W.] van 15 december 2016 een attest van erkenning handicap van de FOD Sociale Zekerheid is, waar in détail de zelfredzaamheid zou zijn uiteengezet.

De verwerende partij verwijst naar de inventaris van de stukken die werden ingediend ter gelegenheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf van 18 januari 2017, omschreven als een SMG van Dr. [W.] van 24 juni 2011 en een attest van 10 oktober 2016 van erkenning van handicap uitgaande van het FOD Sociale Zekerheid (dienstig ter verkrijging van een parkeerkaart, sociaal telefoontarief, kabel distributie bij bepaalde leveranciers en de kosteloze begeleiderskaart inzake openbaar vervoer) die door verzoeker aan de aanvraag om machtiging tot verblijf werden gevoegd van 20 december 2016 en waaromtrent hij vroeg die te willen betrekken bij de aanvraag van 18 januari 2017.

In werkelijkheid werd een SMG voorgelegd van Dr. [W.] van 15 december 2016 en naast het attest van de Sociale zekerheid verklaringen van Dr. Psychiater [D. W.] omtrent de voorgeschreven medicatie.

In een schrijven van 24 maart 2017 vergelijkt de arts-adviseur in de eerste plaats de aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend op 5 oktober 2012 met die van 18 januari 2017. Zij komt tot de bevinding:

"Op het SMG d.d. 15/12/2016 en de psychiatrische verslagen d.d. 27/10/2016 en 19/04/2016 wordt namelijk vermeld dat Mr. [K.] een mentale beperking heeft met psychische symptomen (schizofrenie) sinds kinderleeftijd die behandeld worden en stabiel blijven met antipsychotica en sporadisch sedativa en waarvoor genezing niet mogelijk is. De voorgelegde medische stukken bevestigen tot zover de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van Mr. [K.]."

De bijkomende medische problematiek, verhoogde bloeddruk en het verhoogd cholesterol gehalte, die niet eerder werden ingeroepen, kunnen volgens de arts-adviseur worden behandeld met een aangepast vet- en zoutarm dieet waardoor medicatie overbodig wordt.

Op 17 februari 2015 werd dezelfde aandoening in dezelfde graad vastgesteld als volgt:

"(...) Uit dit medisch dossier blijkt dat de betrokkene sinds kinderleeftijd psychotisch gedrag vertoont waarvoor hij reeds in het thuisland behandeld werd. Genezing is niet mogelijk, enkel stabilisatie met antipsychotica. Er is mogelijks ook sprake van intellectuele beperking.

Het is aangewezen dat een behandeling met antipsychotica gecontinueerd wordt. Opvolging kan bij een huisarts of een psychiater.

Omtrent de toen omschreven 'bijkomende' aandoeningen werd als volgt geadviseerd:

Er is in het dossier geen (objectieve) indicatie voor gebruik van Dafalgan Forte."

De evaluatie van de zelfredzaamheid, zoals voorkomend in het attest van de Sociale Zekerheid, wordt niet gestaafd met medische stukken, zodat de arts-adviseur daaromtrent stelt de ernst ervan niet te kunnen inschatten.

Het voorliggend attest van de FOD Sociale Zekerheid is immers een administratief document dat verzoeker toelaat bepaalde diensten te verkrijgen die voorbehouden zijn aan bepaalde personen met een bepaalde handicap. Er blijkt daarenboven niet uit als zou de zelfredzaamheid met 14 punten gedaald zijn ten opzichte van een eerdere evaluatie, enkel dat aan de beperkingen van verzoeker 14 punten verbonden zijn die de graad van die beperking administratief kenmerken.

Dat de medische toestand van verzoeker onveranderd is en stabiel sinds de indienen van de eerste aanvraag op 5 oktober 2012 staat onomstotelijk vast.

Er is dan ook geen aanleiding tot een nieuwe beoordeling van die stabiele toestand, waardoor artikel 9ter, §3, 5° toepassing vindt:

[...]

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker geen wettig verblijf houdt, zijn gezin evenmin en dat buiten de periodes van behandeling ten gronde van een aanvraag om machtiging tot verblijf omwille van medische redenen de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten de correcte toepassing is van artikel 7 voormeld."

2.3.1. Wat de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

2.3.2. In de mate dat verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de eerste bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel, en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt daarnaast de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De in casu relevante bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet luiden verder als volgt:

“§ 1 De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

[...]

§ 3 De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

[...]

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling met uitzondering van de elementen die werden aangehaald in het kader van een aanvraag die als onontvankelijk werd beoordeeld op basis van artikel 9ter, § 3, 1°, 2° of 3°, en met uitzondering van de elementen aangehaald in eerdere aanvragen waarvan afstand werd gedaan.

[...].”

Voorafgaandelijk merkt de Raad op dat waar de eerste bestreden beslissing is gesteund op zowel § 3, 4° als § 3, 5° van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet het evident is dat deze beide toepassingsgevallen elkaar uitsluiten. Ofwel zijn er, in geval van een meervoudige verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, geen nieuwe elementen in vergelijking met een vorige aanvraag op deze grond, en in dit geval dient toepassing te worden gemaakt van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet, oftewel is er wel degelijk sprake van nieuwe elementen in vergelijking met een vorige aanvraag op deze grond, en in dat geval vindt voormelde wetsbepaling geen toepassing doch dient een nieuwe inhoudelijke beoordeling plaats te vinden. In casu – en gelet op het gestelde in de eerste bestreden beslissing dat *“het voorgelegde medische getuigschrift (en bijlagen) bevat eveneens medische elementen die niet eerder werden aangehaald door betrokkene”*, waarna toepassing wordt gemaakt van artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet – dient te worden aangenomen dat de eerste bestreden beslissing wezenlijk is gesteund op deze laatste wetsbepaling en in geen geval een voldoende grondslag kan vinden in artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoeker bij aangetekend schrijven van 21 december 2016 een aanvraag richtte tot het bestuur om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, doch dat deze aanvraag niet was ondertekend door verzoeker of zijn raadsman. Bij aangetekend schrijven van 18 januari 2017 maakte verzoeker dezelfde aanvraag opnieuw over aan het bestuur, maar ditmaal middels een ondertekende versie. Wat de stavingstukken betreft, werd verwezen naar de stavingstukken zoals deze reeds aan het bestuur waren overgemaakt bij het aangetekend schrijven van 21 december 2016. Bijgevolg kan verzoeker niet

worden gevolgd waar hij voorhoudt dat verweerder en de arts-adviseur ten onrechte verwijzen naar een op 18 januari 2017 ingediende verblijfsaanvraag of het onduidelijk is of deze laatste dan wel het juiste dossier heeft onderzocht.

Verzoeker uit verder kritiek op volgende vermelding in het medisch advies van de arts-adviseur van 24 maart 2017:

“Zijn zelfredzaamheid zou met 14 punten gedaald zijn, maar het attest dat Dr. [W.] op zijn SMG vermeld is niet in de voorgelegde medische stukken aanwezig en er wordt nergens vermeld hoe hoog of laag deze zelfredzaamheid is, zodat ik de ernst daarvan niet kan inschatten.”

Verzoeker betoogt dat het advies niet uitgaat van een correcte feitenvinding. Hij stelt dat het attest van erkenning van handicap van de FOD Sociale Zekerheid waarin in detail de vermindering van zelfredzaamheid is uiteengezet, wel degelijk was gevoegd als stuk 5 bij het standaard medisch getuigschrift en derhalve wel degelijk door de arts-adviseur kon worden beoordeeld.

De Raad stelt vast dat verzoeker dient te worden bijgetreden in zijn standpunt dat het attest van erkenning van handicap waarnaar de behandelende arts verwees in het standaard medisch getuigschrift van 15 december 2016 – en waaruit een ernstig verminderde zelfredzaamheid met 14 punten blijkt – wel degelijk moet worden geacht te zijn overgemaakt aan het bestuur in het kader van de thans voorliggende verblijfsaanvraag. Uit het administratief dossier blijkt immers dat in het kader van het aangetekende schrijven van 21 december 2016 als bijlage 5 bij het standaard medisch getuigschrift het bewuste attest van erkenning van handicap van 10 oktober 2016 was gevoegd. De Raad herhaalt dat verzoeker in het kader van zijn aangetekend schrijven van 18 januari 2017 waarbij de verblijfsaanvraag – ditmaal ondertekend – werd ingediend, duidelijk heeft verwezen naar de bijlagen zoals deze reeds werden voorgelegd middels het aangetekend schrijven van 21 december 2016. Verweerder had hiertegen geen bezwaar, nu de overige stukken gevoegd op 21 december 2016 wel degelijk in de beoordeling zijn betrokken. In de nota met opmerkingen erkent verweerder bovendien dat het bewuste attest wel degelijk voorlag.

De Raad benadrukt dat de arts-adviseur inzake de vermelding in het standaard medisch getuigschrift van een verminderde zelfredzaamheid met 14 punten niet zozeer heeft geoordeeld dat aldus geen nieuw ingeroepen element voorligt in vergelijking met een eerdere verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Wel gaf hij aan dat het stuk hierover waarnaar door de behandelde arts in het standaard medisch getuigschrift wordt verwezen niet voorligt en nergens wordt vermeld hoe hoog of laag deze zelfredzaamheid is zodat hij de ernst daarvan niet kan inschatten. Hij gaf aldus wezenlijk aan dat hij bij gebreke van nadere informatie hieromtrent geen verdere beoordeling kon doorvoeren. Het attest van erkenning van handicap van de FOD Sociale Zekerheid van 10 oktober 2016 – waarvan, zoals reeds werd vastgesteld, dient te worden aangenomen dat dit door de behandelende arts wel degelijk werd gevoegd bij zijn standaard medisch getuigschrift en voorlag bij het bestuur – vermeldt op duidelijke wijze op welke concrete domeinen er sprake is van een verminderde zelfredzaamheid en in welke mate. Bijgevolg blijkt niet dat voormelde motivering van de arts-adviseur in het medisch advies kan standhouden.

De Raad merkt op dat het er in casu op lijkt dat het betreffende stuk door verweerder niet mede werd overgemaakt aan de arts-adviseur bij het vragen van een advies, waar dit niet mede in de aparte map van de ‘medische stukken’ werd opgenomen en dit niettegenstaande het een bijlage bij het standaard medisch getuigschrift betrof waarnaar door de behandelende arts ook uitdrukkelijk werd verwezen. Dit verandert evenwel niets aan het gegeven dat dit attest waarnaar de behandelende arts uitdrukkelijk verwees en dat als bijlage bij het standaard medisch getuigschrift was gevoegd, wel degelijk voorlag. Van verweerder kon ook worden verwacht dat hij, gelet op het advies van de arts-adviseur waarin deze aangaf de ernst van de vermelde verminderde zelfredzaamheid niet te kunnen beoordelen omdat het attest waaruit deze moet blijken ontbreekt, voorafgaand aan de beslissingname alsnog het attest dat hij in zijn bezit had zou hebben voorgelegd aan de arts-adviseur.

In de nota met opmerkingen stelt verweerder nog dat “[d]e evaluatie van de zelfredzaamheid, zoals voorkomend in het attest van de Sociale Zekerheid, niet [wordt] gestaafd met medische stukken, zodat de arts-adviseur daaromtrent stelt de ernst ervan niet te kunnen inschatten”. De Raad stelt evenwel vast dat de arts-adviseur in zijn medisch advies enkel heeft gesteld dat het attest waaruit moet blijken dat de zelfredzaamheid met 14 punten is gedaald niet is bijgevoegd en dat in het standaard medisch getuigschrift zelf – of de overige stukken – niet is vermeld hoe hoog of laag deze zelfredzaamheid is.

Verweerder geeft in de nota aldus een andere wending aan het gestelde in het medisch advies dan wat erin kan worden gelezen. Verweerder vermog in de nota niet, in de plaats van de door hem aangestelde arts-adviseur, alsnog nieuwe argumenten naar voor te brengen waarom het attest van de FOD Sociale Zekerheid van 10 oktober 2016 niet kan worden aanvaard. Het betreft een a posteriori motivering. Ook de overige beschouwingen van verweerder in de nota inzake dit attest zijn als dusdanig te beschouwen en kunnen bijgevolg niet worden aanvaard. Of het betreffende stuk de arts-adviseur alsnog toelaat op nuttige wijze een beoordeling door te voeren omtrent de verminderde zelfredzaamheid, kan enkel door deze laatste – en dus niet door verweerder zelf of de Raad in diens plaats – worden beoordeeld. In het licht van hetgeen voorafgaat, kan verweerder evenmin worden gevolgd waar hij in de nota voorhoudt als zou het onomstotelijk vaststaan dat verzoekers gezondheidstoestand ongewijzigd is sinds de eerste verblijfsaanvraag van 5 oktober 2012 en stabiel. Er blijkt ook niet dat in casu het gegeven dat het attest strikt genomen geen medisch attest is, waar het niet is opgesteld door een arts, aan het voorgaande afbreuk doet. In dit verband wijst de Raad er allereerst op dat de behandelde arts zelf in het standaard medisch getuigschrift naar dit stuk heeft verwezen ter staving van een door hem gedane vaststelling. Er dient daarenboven te worden aangenomen dat een dergelijk attest van handicap is gesteund op medische informatie en/of een medisch onderzoek. De vaststelling dringt zich in ieder geval op dat niet alle ter staving van de verblijfsaanvraag ingeroepen elementen en stukken bij de beoordeling van deze aanvraag in rekening zijn gebracht.

De Raad besluit dat het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer van 24 maart 2017 niet op basis van een correcte feitenvinding is tot stand gekomen. Aangezien het advies, dat de basis vormt van de eerste bestreden beslissing, niet op een correcte feitenvinding is gestoeld, is de eerste bestreden beslissing evenzeer aangetast door een zorgvuldigheidsgebrek. Bijgevolg dient een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel juncto artikel 9ter van de Vreemdelingenwet te worden vastgesteld.

2.3.3. Het middel is, in de aangegeven mate, gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Een onderzoek van de overige onderdelen van het middel dringt zich niet langer op.

2.3.4. De Raad stelt daarnaast vast dat verweerder het in de thans voorliggende situatie klaarblijkelijk zelf nuttig en nodig heeft geacht om de bevoegdheid tot het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten slechts uit te putten nadat werd beschikt over de door verzoeker ingediende verblijfsaanvraag op medische gronden. Op die manier, zo oordeelt de Raad, heeft verweerder zich geconformeerd aan artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat oplegt dat hij bij het nemen van een beslissing tot verwijdering onder meer rekening houdt met de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. De Raad stelt vast dat verweerder door aldus te handelen erkent dat de uitkomst van deze aanvraag bepalend kan zijn voor het al dan niet afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten. Er kan aldus een feitelijke samenhang worden vastgesteld. Gelet op het feit dat er grond is tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing, moet ook de tweede bestreden beslissing worden vernietigd.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 maart 2017 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS